

Prima instanță: Jud. Ciocana  
Jud. S.Suvac  
Instanța de apel: Curtea de Apel Chisinau:  
A.Panov, M.Anton, N.Simciuc

## Î N C H E I E R E

11 octombrie 2017

mun. Chișinău

### Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Tatiana Vieru
Judecători:	Luiza Gafton
	Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Gross Avrora,  
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Gross Avrora  
împotriva Alinei Tofan și Companiei de Asigurare „Alliance Insurance Group”  
Societate pe Acțiuni cu privire la încasarea prejudiciului material și moral,  
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017, prin care a fost  
respins apelul declarat de Gross Avrora și menținută hotărârea Judecătoriei Ciocana,  
mun. Chișinău din 31 mai 2016,

### c o n s t a t ă :

La 10 aprilie 2015 Gross Avrora s-a adresat cu cerere de chemare în judecată  
împotriva Alinei Tofan și Companiei de Asigurare „Victoria Asigurări” Societate pe  
Acțiuni cu privire la încasarea prejudiciului material și moral.

În motivarea cererii a indicat, că la xx xxx xxxx Tofan Alina conducând  
autovehiculul de model „xxxxxxxxx” numărul de înmatriculare xxxxxxxx în stare de  
ebrietate alcoolică avansată pe str. xxxxxxxxx, xxxxxxxxxx a comis accident rutier.

A explicat că, în urma accidentului pasagerei xxxxx xxxxx, născută la xx xxx  
xxxx, care este fiica ei, aflată pe bancheta din față, i s-au cauzat vătămări corporale  
grave care au dus la deces.

A menționat că, prin ordonanța ofițerului de urmărire penală din 02 iulie 2014  
a fost recunoscută succesori al părții vătămate, prin ce i s-a acordat dreptul de a  
înainta prezenta acțiune.

A relevat că, prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 27 noiembrie 2014, Tofan Alina a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 246 alin. (4) Codul penal și condamnată la 3 ani de închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip închis.

A invocat că, imediat după producerea accidentului rutier la ea acasă a venit Tofan Alina împreună cu tatăl său Tofan Andrei și i-au propus suma de 300 000 euro pentru a fi iertată. Pentru funerarii a cumpărat rochie de mireasă la prețul de 17 000 lei, voal la prețul de 120 dolari SUA, mănuși la prețul de 22 dolari SUA, 2 flori decorative la prețul de 520 lei, colier la prețul de 7 000 lei, bijuterii la prețul de 1 700 lei, încălțăminte la prețul de 350 lei, machiajul a costat 620 lei și transportul din Chișinău în Ucraina 6 000 lei, iar în total a cheltuit suma de 39 565 lei, 142 dolari SUA și 47 040 hrivne ucrainene.

A statuat că, prin decesul fiicei i s-a cauzat prejudiciu material și moral enorm, fiind lipsiți împreună cu soțul de posibilitatea de a duce un mod de viață normal.

Totodată a menționat că, Tofan Alina fiind la libertate s-a comportat neadecvat și a vandalizat locul accidentului rutier. În loc să-și ceară scuze pentru că au lipsit-o de unicul copil, Tofan Alina împreună cu sora Tofan Lilia permanent scriau la telefonul mobil mesaje cu cuvinte necenzurate, înjosindu-i demnitatea și onoarea.

Solicită încasarea din contul Alinei Tofan și companiei de asigurări „Victoria Asigurări” Societate pe Acțiuni a prejudiciului material în mărime de 39 456 lei, 142 Dolari SUA și 47 040 hrivne ucrainene și prejudiciului moral în mărime de 1 000 000 lei.

La 16 februarie 2015 avocatul Maier Lucia a depus în interesele Avrorei Gross cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând încasarea în mod solidar din contul pârâților a prejudiciului material în mărime de 39 456 lei, 142 dolari SUA și 47 040 hrivne ucrainene, iar din contul Alinei Tofan a prejudiciului moral în mărime de 1 000 000 lei.

În motivarea cererii de concretizare a pretențiilor avocatul Maier Lucia a invocat, că Gross Avrora la 17 decembrie 2015 a depus la CA „Alliance Insurance Group” SA cerere prin care a solicitat achitarea despăgubirii asigurătorii în limitele prevăzute de art. 40 alin. (6) Legea cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006. CA „Alliance Insurance Group” SA a recunoscut doar suma de 13 563 lei cu ce Gross Avrora nu a fost de acord.

Prin hotărîrea Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 31 mai 2016 s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Gross Avrora. S-a încasat din contul Alinei Tofan în beneficiul Avrorei Gross prejudiciul moral în mărime de 250 000 lei. În rest s-au respins pretențiile ca fiind neîntemeiate

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017 s-a respins apelul declarat de Gross Avrora, s-a menținut hotărârea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 31 mai 2016.

La 26 iulie 2017 Gross Avrora a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017 și a hotărârii Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 31 mai 2016, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 25 mai 2017, expediată în adresa părților la 02 iunie 2017 (f.d 118), însă careva probe ce ar confirma recepționarea acesteia de către recurent, lipsesc.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017 a fost depus la 26 iulie 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de

fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmets împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Gross Avrora nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Gross Avrora se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Luiza Gafton

Nicolae Craiu